

**ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΕΒ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΩΝ ΜΜΕ**

17 Δεκεμβρίου 2008, Γραφεία ΣΕΒ

Βιώσαμε τούτες τις μέρες ένα ανεξέλεγκτο ξέσπασμα οργής, χωρίς προηγούμενο στη μεταπολιτευτική Ελλάδα. Κανείς δεν δικαιούται να επιχαίρει για τα όσα συνέβησαν. Κανείς δεν μπορεί να αυτοεξαίρεθεί από τη συλλογική ευθύνη που φέρουμε γι' αυτό το απαξιωμένο σύστημα, το οποίο οι νέοι μας αισθάνθηκαν την ανάγκη να πετροβολήσουν.

Καταδικάζουμε τη βία απ' όπου κι αν προέρχεται, όποιο άλλοθι κι αν χρησιμοποιεί. Είτε φορά κρατική στολή, είτε αντι-εξουσιαστική κουκούλα. Είτε εκδηλώνεται ως ανεύθυνη ατομική πράξη είτε ως μαζική έκφραση της υποκουλτούρας του αναρχισμού.

Δεν μπορούμε όμως να αγνοήσουμε το εκκωφαντικό μήνυμα που μας στέλνουν οι νέοι. Ούτε να το πνίξουμε με τα δακρυγόνα. Τα παιδιά αυτά είναι ο καθρέφτης μας. Η οργή, η απελπισία τους αντανακλούν μια ελληνική πραγματικότητα στην οποία περισσεύει η διαφθορά και σπανίζουν οι αξίες. Είμαστε ευτραφείς και ανυπόληπτοι στα μάτια των νέων μας.

Τις τελευταίες τούτες μέρες καταδείχθηκε η ανυπαρξία του Κράτους και η χρεοκοπία των θεσμών. Υποστήκαμε μια καταστροφή που είχε τη μυρωδιά της αποσύνθεσης – ακόμα και στον τρόπο αντιμετώπισής της. Η κοινωνία μας αισθάνθηκε ταυτόχρονα ανυπεράσπιστα και ένοχη. Ένοχη γιατί συνειδητοποίησε ότι η δημοκρατία και η ευζωία μας δεν μπορούν πια να συγκαλύψουν τη βαθύτερη υστέρηση, μετριοκρατία και απαξία που μας χαρακτηρίζουν.

Δεν αρκεί να καταδικάσουμε τα έκτροπα. Πρέπει να προβληματισθούμε για τα όσα συνέβησαν. Τα βαθύτερα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά αίτια έχουν διαγνωσθεί. Και πρέπει να θεραπευτούν. Αν αγνοηθούν, αν και πάλι στρουθοκαμηλίσουμε, το κόστος θα είναι πολύ μεγαλύτερο την επόμενη φορά –γιατί ασφαλώς θα υπάρξει επόμενη φορά. Σ' ένα αχυρένιο σύστημα, η παραμικρή σπίθα μπορεί να προκαλέσει πυρκαγιά. Είναι ένα σύστημα που προκαλεί ασφυξία σε όσους αισθάνονται ζωντανοί. Και προκαλεί οργή σε όσους είναι υγιείς. Στους νέους μας και στους εαυτούς μας οφείλουμε μια γνήσια αυτοκριτική που να μεταφραστεί σε εξυγιαντική και ανορθωτική δράση. Αυτή είναι η κοινή μας επιτακτική ευθύνη.

Το κοινωνικό ξέσπασμα των τελευταίων ημερών επιτάχθηκε και από την προϊούσα οικονομική κρίση. Η οικονομική αναταραχή είναι εδώ και θα ενταθεί στους επόμενους μήνες. Η παγκόσμια κρίση ανέδειξε όλες τις καθ' ημάς παθογένειες, που επί τόσα χρόνια αποφεύγουμε να διορθώσουμε. Σε αυτούς τους επώδυνους καιρούς, η χώρα είναι επικίνδυνα ευάλωτη. Ο ΣΕΒ προειδοποιούσε, και πριν ακόμα από την εκδήλωση της κρίσης, ότι απαιτείται δραματική αλλαγή πλεύσης. Αλλαγή, που προϋποθέτει συγκροτημένη διακυβέρνηση και αποτελεσματική διοίκηση για την

ανάπτυξη και την κοινωνική πρόοδο –με βάση τη διαμόρφωση σύγχρονων θεσμών και την εφαρμογή των αρχών της βιώσιμης ανάπτυξης.

Το τυφλό ξέσπασμα της κοινωνικής οργής που ζήσαμε τούτες τις ημέρες, ανέδειξε, εκτός των άλλων, την κατεπείγουσα ανάγκη και για άμεση αποφασιστική δράση. Για τη στήριξη των ασθενέστερων. Για την τόνωση της αγοράς. Για την επανεκκίνηση της ανάπτυξης.

Το οικονομικό άγχος κάνει όλους να στρέφονται ενστικτωδώς στο Κράτος για βοήθεια –αλλά το Κράτος στην κατάσταση που είναι αποτελεί το ίδιο βασικό μέρος του προβλήματος. Το Κράτος εμφανίζεται υπερχρεωμένο και η οικονομία μας συνολικά αφερέγγυα στη σφιχτή, διεθνή κεφαλαιαγορά. Η αβελτηρία και η αναβλητικότητα, η αδυναμία διαμόρφωσης ενός δημιουργικού ορίζοντα στην κοινωνία μας, οδηγούν νομοτελειακά στη διαιώνιση της κρίσης και σε εθνική καθίζηση.

Το επιχείρημα πως δεν υπάρχουν τα οικονομικά περιθώρια για να επενδύσουμε στην παιδεία, στις υποδομές, στην πρόνοια, στην ασφάλεια των πολιτών, στην κοινωνική συνοχή δεν μπορεί να αποτελεί δικαιολογία για παθητική αντιμετώπιση μιας κατάστασης που υπονομεύει το κοινό μας μέλλον.

Τώρα που λιγοστεύει το οικονομικό κεφάλαιο, απαιτείται να επενδυθεί πολιτικό κεφάλαιο στην αντιμετώπιση της κρίσης. Η λογιστική αντιμετώπιση της κρίσης θα είναι μόνιμα ελλειμματική. Ο φόβος του πολιτικού κόστους θα διογκώνει συνέχεια το οικονομικό και κοινωνικό κόστος. Μόνο αν πείσουμε τους εταίρους μας και τις αγορές για τη βούληση και την ικανότητά μας να υλοποιήσουμε ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα δομικών αλλαγών, θα μπορέσουμε να βρούμε από τα ευρωπαϊκά κονδύλια και από τη διεθνή κεφαλαιαγορά, αλλά και από την ίδια την ανάπτυξή μας, πόρους για να το προωθήσουμε.

Η επένδυση πολιτικού κεφαλαίου είναι απαραίτητη προϋπόθεση για να έχει ο τόπος οικονομικό και κοινωνικό όφελος, και να βγει από τη ζώνη κινδύνου όπου βρίσκεται σήμερα. Αλλιώς, είμαστε καταδικασμένοι σε οικονομικό μαρασμό και σε κοινωνικές συγκρούσεις διαρκείας. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε τα πρωτοφανή γεγονότα της περασμένης εβδομάδας να γίνουν ο προάγγελος ενός μέλλοντος, που δεν θα έχουμε κάνει τίποτε ουσιαστικά για να το αποφύγουμε.

Τα γεγονότα των ημερών σηματοδοτούν το τέλος μίας εποχής. Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, η κοινωνία χρειάζεται αποφασιστική και άμεση αντιμετώπιση όλων των καίριων προβλημάτων της. Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, έχουμε ανάγκη από μία ενιαία βούληση, ικανή να προχωρήσει επιτέλους ένα μακρόπνοο πρόγραμμα αλλαγών –απαραίτητων αλλαγών– στη λειτουργία των θεσμών, στην παιδεία, στην υγεία, στη δημόσια διοίκηση, στην αναπτυξιακή δομή. Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, οι συνθήκες επιβάλλουν και ο τόπος χρειάζεται, μία ισχυρή, αξιόπιστη και σύγχρονη διακυβέρνηση.